Ч. 280. Пятниця 14 (27) грудня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложеном оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ — 40

Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ — 90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Ческа Politik оголосила статию члена палати панів дра К. Матуша, в котрій між иншим так каже ся: Конституция єсть в небезпечности! — Такий даєсь почути голос з лави міністрів, не яко голос з потреби, але яко остережене, а може навіть яко погроза. Доси припускано, що небезпечність грозить лиш з долини, а тепер має она прийти з гори а навіть вже має бути витягнена рука щоби одним сильним ударом перевернути все, що більше як цілий людский вік мало бути благословенем народів, щастєм горожан. — Замах державний! — Чиж не чути в тім голосу обуреня, котрий від мілионів людий піднимає ся аж до неба! Нічо з того всего, летарґічний спокій понад всіма головами, хиба що може хтось академічно розбирав непевні наслідки застановленя конституциї, а один або другий орґан публичної думки уважає то за обовязок для себе виступати з паперовими канонами в обороні грудневої конституциї.

В статиї тій розбирає ся дальше становище, яке займають Чехи супротив теперішної конституциї та політичну борбу, яку они вели доси против неї, а відтак каже ся:

Хтож би тут дивував ся, коли би ми, котрі з давен давна були за правом народів управляти самими собою і обставали в політичній борбі за национальним рівноуправненем не робили собі нічого з того, що хтось там грозить, хтось трясе або й перевертає теперішну конституцию. Ми домагаємо ся конституцийних відносин і противимось рішучо абсолютизмови, але нехай ніхто в нас не вмавляє, що ми би побивали ся за обовязуючою тепер конституциєю. Не вжеж то дійстно одинока можлива і всяка зміна в ній виключена? Хто то важить ся казати, мусів би вже з гори сумнївати ся о всякій будучности держави. Реформа конституциї в дорозі парляментарній, як і кожде порішене в тій дорозі великих політичних справ, не дасть однакож при теперішнім складі парляменту та перед полагодженем национальної борби, ані подумати. Длятого треба правительству подякувати за то, що оно змагає до того, що оно стремить до вирівнаня дороги для довго вижиданого национального житя, хоч поступоване: казати обом партиям, які тут передовсім треба мати на оці, вести суверенно переговори і підписати результат порозуміня, мусить значно ослабити надію на успішний конець тих переговорів. Але чи теперішне правительство не лиш не сильне, але й передовсім не досить обєктивне, щоби в тій справі рішучо щоби перевести велику і повну одвічальности задачу правительства державного надзвичайними средствами? Не хочемо відповідати на се питане, але зазначимо лиш на конець, що полагоджене не відповідаюче засадам справедливости, довело би до стану, котрий був би далеко небезпечнїйший як теперішне положене.

Репрезентация міска в Будапешті ухвалила візвати правительство видати закон против поєдинків.

Всї польскі і ческі товариства в Саксонії одержали приказ, щоби в будучности їх члени на загальних зборах промовляли лише по німецки.

Анґлійске міністерство війни зарядило знову висилку війска до полудневої Африки. В січни має туда відійти шість баталїонів мілїциї.

Студенти академії в Фрайберґу запротестували против приниманя ческих студентів до академії. — Ректор університету в Берлині не позволив на збори німецких студентів в справі польскій, отже збори скликали давнїйші студенти. Критиковано поведене Поляків, що они дрібні справи підносять до великого значіня; запротестовано проти антипруских демонстраций Поляків у Львові і Варшаві.

Новинки.

Львів дня 26 го грудня 1901

— **Важне для учителів.** Відомо кождому з учителів, що наука історії природописної осягає найскорші і найлучші успіхи тогди, коли трактує ся її при помочи оказів входячих в зачерк тої-ж науки. Тому кождий учитель а взглядно кождий заряд школи, котрий такої збірки не посідає, повинен о ню постаратись. Такі збірки, в склад котрих входять найрізнороднїйші окази мінеральоґічні, ботанічні і ґеольоґічні, можна дістати і то

КОПАЛЬНЯ ЗОЛОТА.

(Калїфорнїйске оповідане — Фердинанда Ґі.)

(Конець).

Аткінс стрітив був кілька разів Хуана, коли той вертав з рискалем і молотом від роботи; він ішов здалека за ним, слїдив за ним, і пішов в ночи переконати ся о успіхах тяжкої роботи Хуана. Студене і непорушливе лице Аткінса ясніло тоді якось дивно, а около єго уст проявляла ся черта якогось безконечного вдоволеня.

Він, бачите, шукав також за копальнею золота; та й він знав ту стару казку Індиян, і сьміяв ся з людскої легковірности.

Хуанови ішла тепер робота добре і жваво; коли бив молотом об скалу, то так зпід споду гуділо, як би там було порожне місце; наконець мусів він таки осягнути свою ціль. Певний успіху, вернув він з надією в серци, і поділив ся тою радостию з Течіною. Але то все-таки не могло відогнати від неї того якогось сумного прочутя, котре в ній викликала може лиш згадана казка, котра їй заєдно приходила на гадку.

Одного вечера вклякла Течіна перед образом Матери Божої в малій каплиці і просила о благословенне для Хуана і для себе. В синій і перлами та золотом вишиваній одежи небесної Цариці сьвітили ся при сьвітлї сьвічок фальшиві камені, а Пречиста біла і блїденька усьміхала ся любо зпоміж тих прикрас та коптячих сьвічок....

— Течїно, — зашептав хтось над самим ухом молячої ся дївчини. Она аж кинула ся від страху. То був Хуан.

— Ах, то ти, — сказала она, усьміхнувшись весело.

— Ходи зі мною, моя голубко, — сказав Хуан, і повів єї за собою в тїнь старих височезних дерев, — завтра будемо веселити ся, завтра наконець добуду ся дійстно до золотої жили в скалї; від завтра стану богачем, бо буду ходити між неперебраними богатствами. Але ти моя дорога омерідо мусиш разом зі мною веселити ся, підемо насамперед обоє оглянути наше щастє, а відтак закличемо тата і спитаємо: чи я був би для него так само відповідним зятем як Дон Пабльо.

— Ах, Хуане, як же я тебе люблю!.... Яка я щаслива.... Коли бо я.... я чогось так.... бою ся....

— Не бій ся нїчого, дорога Течїно!.... То все неправда, що в казцї говорить ся! Я знайшов золото і оно наше, ми можемо, ми будемо, ми мусимо бути щасливі! Ні моя любко, моя жіночко, не бій ся нічого; ти мене любиш, а я богатий! —

На другий день, коли люди посідали на полуденок, лїзла Течіна на скали. Хуан стояв опертий на рискаль і споглядав як король, повен побіди перед викопаною ямою, крізь котру мали обоє добути ся до свого щастя.

Пиняво і дрожачи від страху підходила Течіна, не мала відваги нахилити ся понад чорну пропасть, з котрої глубини нїби смерть шкірила до неї зуби.

Казка бреше! — відозвав си Хуан, — від золота сеї копальні нїхто не гине!

Ледви що він вимовив ті слова, роздав ся слабий, короткий гук, з недалеких корчів показала ся маленька хмарочка диму, а Хуан покотив ся неживий під ноги Течіни.

Течіна як би скаменїла, не могла й голосу добути з себе, лиш дивила ся стовпом на Хуана мов би з розуму зійшла.

Роздав ся ще й другий раз слабий короткий гук та показала ся знов мала хмарочка диму в поблизьких корчах, і Течіна впала нежива на тіло свого судженого.

Тепер вже сполучили ся на віки віків....

— — — — — — — — — — —

Тогди показав ся в поблизьких корчах якийсь чоловік — Аткінс. —

Через хвильку споглядав він на свої жертви, заткнув два набої в свій револьвер, і замуркотів сам до себе:

Тайна, в який спосіб дістати би ся до копальнї, була убийчою, — але тепер вже нема небезпечности, — тепер вже я можу спокійно добувати скарби.

за дуже низьку ціну у Йосифа Петрушевича, ем. учителя в Новици ad Калуш, почта loco.

— Запомоги для бурс. Краєвий Виділ розділив 10.000 К., призначених Соймом для бурс в Галичині; з того одержали рускі бурси: в Стрию 280 К., в Новім Санчи 420 К., в Ярославі 200 К., в Дрогобичи 200 К., в Бережунах 280 К., в Тернополи 550 К., в Коломиї 200 К., в Перемишли 500 К., Руск. Товариства пед. у Львові 200 К., сьв. Николая у Львові 350 К., Р. Товариство педаґ. в Станиславові 280 К., в Самборі 200 К. — разом 3600 К. Прочих 6400 К. розділено поміж польскі бурси.

— Запомоги на будову домів для інтернатів при учительских семінариях роздав Виділ краєвий з призначеної Соймом в буджеті на 1901 р. суми 40.000 К.: для Львова 2000 К., для Самбора 15.000 К., для Сокаля 8000 К., для Тернополя 2000 К., в Заліщиках 4000 К., в Тарнові 200 К., в Кракові, для мужеского 5000 К., для дівочого 2000 К.

— Нова церков буде в недалекій будучности побудована в Реневі, дочернім селї парохії Залізцї старі залозецкого деканата львівскої архіепархії. Позаяк Ренів єсть громадою числячою около 500 душ і то бідних, тому просить о надсилане жертв на будову тої церкви під адресою о. Ант. Гутковского в Залівцях почта я місци.

— Острий поєдинок. В Монахові, поєдинкували ся оногди на шаблї два студенти, Німець з якимсь Славянином. Поєдинок мав бути острий без обвязок і бандажів. За першим разом один другому нічого не зробили. За другим разом секунданти крикнули: „Стій!“ і поєдинок перервано. Але мимо того Славянин ще в злости так рубнув Німця, що перетяв єму цїлі груди аж до самих ребер. В тій хвили мав ще Німець тілько сили, що рубнув Славянина по голові і розтяв єму голову через половину тж до кости. Обох тяжко ранених віднесено до шпиталю, де они борють ся тепер зі смертию.

— Прийшов хтось і взяв щось, пішов би-м за ним, та не знаю за ким. От тою приповідкою міг би відповісти й купецкий помічник зі Стрия Гарфункель, лиш, що він бідачиско знає добре, що хтось прийшов і не взяв нічого, лиш набив єго, а не знає, де той хтось подів ся і як називає ся. Річ була така: Дня 1-го жовтня у вагонї III. кляси, що від'їзджав до Стрия, роздав ся крик і хтось кликав на поміч. Перепуджений кондуктор впав до купе́, з котрого ніс ся крик і побачив там: сьвященика, жида і — ярмурку на земли. Гарфункель розложив ся на цїлій лавцї і не хотів уступити ся сьвященикови, котрий не мав де усісти, а той мав єго набити. Кондуктор залагодив справу в той спосіб, що дав сьвященикови окреме купе́. Гарфункель постановив запізвати сьвященика, але не знав, як він називає ся. Доїхавши до Стрия, вискочив чим скорше з поїзду і видів, як сьвященик входив до реставрациї II. кляси; хотів піти туди за ним, але кельнер єго не пустив. Гарфункель шукав опісля по Стрию через цїлий місяць, аж наконець побачив в склепі якогось сьвященика і спитав кельнера о єго назвиско та запізвав о. Гумецкого з Кавска. Очевидно помилив ся, бо о. Гумецкий заявив, що того дня, коли Гарфункля якийсь сьвященик набив, він був так занятий справами церковними, що о виїздї єго не могло навіть бути бесїди і покликав цїле село на сьвідків. Розправу поки-що відрочено в цїли покликаня сьвідків.

— Чотирнайцятьлїтний убийник рідного батька. В лїсї коло Лунки на Угорщинї допустив ся 14-лїтний хлопець страшного злочину. Селянин Іван Мотеа пішов був з своїм 14-лїтним сином до лїса на роботу. Коли батько при роботї покріпляв ся горівкою, попиваючи єї від часу до часу з фляшки, хотів і син пити, але батько сказав, що дїти не повинні пити горівки. Підчас роботи домагав ся хлопець кілька разів горівки, а коли батько таки не хотів дати, хлопець так розлютив ся, що вирвав свому батькови сокиру з руки і сильним ударом розрубав нещасливому голову на двоє. Убийник волочив ся відтак кілька днів по лїсї і ховав ся в дуплавім дереві, де ночував і де єго жандарми віднайшли та арештували.

— З розпуки. Люди, що вечером, около 11 години, дня 19 с. м. переїздили у Відни на Гернальзї, коло каменицї ч. 5, були сьвідками страшної сцени: якась жінка, отворивши вікно в тій камениці на другім поверсї, викинула крізь него троє дїтий, одно за другим, а відтак кинулась і сама за ними на улицю. Один з пасажирів, що случайно переїздили туди трамваєм, вискочив і дав знати людем в реставрациї в тій самій камениці, що стало ся, а ті побігли на ратунок. Між ними був і якийсь Моравецкий, складач друкарский а давнїйше жандарм. То єго жінка, 35-лїтна женщина, хотїла собі і дїтем смерть зробити. Та й по части осягнула то, бо дїти внаслїдок страшного покалїченя погинули, а она лежить в шпитали з поломаними ногами, але мабуть буде жити. Коли по тій катастрофі розведено слїдство, показало ся, що причиною цїлого нещастя було лихе подруже. Моравецка була донькою сторожа каменичного і бідна, але она була порядна, працьовита і ощадна, а при тім і трохи образована, в школї учила ся завсїгди дуже добре. Опісля служила за покоївку у панї тої каменицї, де батько був сторожем і призбирала собі була около 2000 К. До неї припитав ся складач друкарский і конче хотів ся женити з нею, бо знав звідкись, що она має якийсь капіталик. Батько Моравецкої робив єго уважним, що жінка єго буде старшою від него, що може подруже не буде щасливе, та все на дармо. Пібрали ся і ось настали нещасливі часи для бідної жінки. Моравецкий заробляв на тиждень 20 до 26 зр., значить ся на місяць 80 до 104 зр., а жінцї давав з того всего лиш 15 зр. тижднево, та ще й казав їй з того платити чинш за хату 4 зр. 80 кр. тижднево. Ба, коби лиш тілько й всего, а до того Моравецкий ще й бив свою жінку по найбільшій части по голові. Нещаслива мучениця жалувала ся своїм родичам, а ті хотїли пороботи кроки в справі розводу своєї доньки з чоловіком. Здаєсь, що нещаслива взяла собі то дуже до серця, що станесь тягаром для своїх старих родичів, котрих дуже любила, а відтак і вічні муки, яких зазнавала від свого чоловіка та жаль дрібненьких дїточок, відобрали їй розум так, що она нічого більше вже не знала, лиш смерть разом з своїми дїтьми. Коли она в шпитали прийшла була вже до памяти, не пригадувала собі нічого, що зробила, не знала, де она. Пізнїйше казала, що она зовсїм не мала наміру убивати дїтий; але єї, коли она того дня вернула була від родичів з дїтьми до дому, взялась була така розпука, що она зовсїм стратила память і не знає, що стало ся.

---

1)

БАНКРОТ.

(З французского — Едварда Рода.)

I.

По двох роках борби і працї, обчислень та проб — по двох роках, через котрі він видїв, як з кождим місяцем, з кождим тижднем, з кождим днем той злощастний круг щораз більше звужав ся і ставав тіснїйший, мусів Марко Одебер остаточно рішити ся і оголосити прилюдно, що не в силї сплатити своїх довгів. Фабрика металевого дроту, яку він був оснував, упала під тим ударом; нічого не лишило ся з того дїла, яке він був видвигнув, а вага, що видвигнула була єго з бідноти до заживочности і богатства, пустила єго назад в бідноту.

А все-таки Марко Одебер умів знаменито бороти ся. Коли було дивити ся на єго червоне, сангвінічне лице, єго кріпкі вилицї та на високе випукле чоло, на той здоровенний ніс, на єго чорне та буйне волосе, між котрим ледви що денеде прокидав ся якийсь сивий волос, хоч єму вже доходило пятьдесять лїт, коли було видїти єго щетинастї рудаві набороди, то можна було гадати, що він як би сотворений на то, щоби з легкостию двигати найтяжші тягари, та їздити в далеку дорогу не чуючи при тім нї найменшої утоми, а при всїх розправах мати послїдне слово, скоро лиш ударив кулаком об стіл; можна було гадати, що він призначений до безупинної борби і за кождий раз до побіди в нїй. Ту визиваючу черту скріпляв ще останок в нїм звичайної людини, котрий знову ослабляла трохи якась придбана точність: точне поведенє доробковича, котрий клав велику вагу на делїкатне поступованє, поведенє купця, котрий привик поводити ся однаково супротив товаришів свого званя, котрим два чи три заживочнї поколїня надали огляди. А що він з нічого видобув ся на верх, як то він иноді й сам говорив без нїякої пересади, то завдячував все своїй працї. Віно єго жінки стануло єму без сумнїву в пригодї, але о тім він не думав, та що впрочім і значило тих нужденних трийцять тисячів франків в тім величезнім маєтку, якого він доробив ся? Він був для панї Одебер більше ласкавий як дїйстно згляднии, хоч она єму трохи імпонувала, бо походила з лїпшої родини і була лїпше вихована як він. Але межи обома супругами не було нїякого иншого чувства як лиш якесь взаїмне поважанє без всякої сердечнїйшої любови, без всяких проявів якогось щирійшого чувства: були собі вірними подругами; привязаними одно до другого навичкою, жили побіч себе не споглядаючи дальше як на вузкий овид щоденного житя. Серце в їх житю не грало нїякої ролї: може одно або друге з них мало більше чувства, як котресь з них сподївало ся, але події не дали їм нїколи нагоди то показати.

Годили ся досить з собою у всїляких справах, особливо же пестили дочку одиначку Клявдину, котрій ішов вже шіснайцятий рік. Тій делїкатнїй, хорошенькій, блїдонькій, часто нездужаючій а завсїгди задумчивій Клявдинї дивувала ся матір в своїм непохитнім спокою ума так само дуже як і батько в своїй самостійній силї і кріпкім здоровлю. Марко говорив бувало:

— Тота дитина зовсїм не вдала ся до мене!

Та й дїйстно так було. А все-таки він єї любив — по свому, воркітливо, неудачно та жартами, від котрих она зі страхом втікала — як той пес, котрий мимо волї варкає навіть тогди, коли бавить ся.

Тих троє людий проявили досить виразно три визначнї степенї міщаньского розвитку: батько був клясичним типом доробковича; матір, уроджена в достатках, мала делїкатнїйшу натуру; а доньку, що зросла в богатствах, можна було уважати за добірне сотворінє — майже за расову людину....

Коли Марк Одебер погадав собі, що бідній дитинї грозить журба і нужда, то аж поблїд, а єго обава показала єму перший раз степень єго любови. На щастє мала Клявдина пятьдесять тисячів франків, котрі дістала в спадщинї по дїдови і бабцї, а котрих не вільно було рушити; але що значила така дрібничка, скоро она мала жити після того, до чого навикла, після своїх потреб і вимог?

Хоч і як Одебер був пригноблений великим нещастєм та малими неудачами, які єго були приперли, а все-таки набрав нової сили з любови і милосердя для своєї дитини. Він сказав собі:

— Зачну на ново від початку — для неї!

Сї слова завернули єму голову і викликали в єго утомленім умі якісь неяснї пляни, аж зпеохота знов єго перемогла. Зачинати на ново від початку! Трудна робота! Вже з молодечою силою приходить ся трудно здобути собі якесь становище. Але по таких трудах зачинати на ново від початку, коли старість приходить!... А все-таки ще не тратив надії, а що білянс єго минувшости був тепер справою єго лїквідаторів, то він старав ся уложити білянс на будучність. Рахунок був дуже простий: в своїй давній чесноті не подумав він анї на хвильку уратувати хоч би що небудь із свого майна і то було для него якогось рода гіркою гордостию, щоби він лишив ся зовсїм без нічого, „такий бідний як церковна миш“, або щоби таки викинули на улицю, як кождого бідного; отже не мав нїяких активів, як лиш — свою відвагу. Так, відвагу, бороти ся на ново і ще раз видобути ся на верх.

Аж нараз прийшло єму на гадку, що має

— **Труп в скрини.** На фрахтовій стациї Мако на Угорщині зачула служба зелізнича перед кількома днями, що з помежи пакунків заносить страшенно трупом. Перешукано всї пакунки аж натрафлено на скриню, котра мимо декляраций „Стара одіж“ здавала ся дуже підозріною і для того єї отворено. Службі зелізничій представив ся страшенний вид. В скрини лежав зовсім вже зігнилий труп якогось старого чоловіка, і то від него так страшенно засопіло. Доходженє показало, що ту скриню надавано в Темешварі, а дальше слїдство виказало, що властитель реальности, якийсь Петро Гайда, запакував тіло свого батька в скриню і вислав під фальшивою деклярацією до Мако, щоби тим способом не мати видатків на похорон. Старий Гайда прийшов був до свого сина в Темешварі і там помер нагло на поражене легких. Син затаїв смерть свого батька і нїхто анї не здогадував ся, що він везе в скрини тіло свого батька на зелїзницю. Петра Гайду арештовано за обманьство, котрого допустив ся на шкоду заряду зелїзниці. Чи буде він покараний і зато, що зневажив по смерти свого рідного батька відмовивши єму похорону — о сїм угорскі ґазети не згадують.

Телєґрами.

Вальзе 26 грудня. Цїсар прибув тут нинї о годині $11^1/_4$ в полудне в товаристві Архикн. Єлисавети і кн. Віндішґреца.

Атени 26 грудня. Студенти устроїли тут збори демонстрацийні, на котрих по численних промовах і по спаленю толкованя євангелий ухвалено резолюцию з наганою. Впрочім не було нїяких забурень.

Білгород 26 грудня. Скупщина ухвалила дневний порядок висказуючий жаль з причини, що двом офіцирам засудженим за злочини на вязницю не відобрано офіцирского степеня.

Париж 26 грудня. Про спір між Арґентиною а Чілї допесть аґенция Гаваса: По зірваню переговорів зі сторони чілїйского правительства навязало оно на ново нові переговори. Арґентина згодила ся на жаданє Чілї і нинї буде підписаний мировий договор.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причинилють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

— **Правдивий, чистий мід** єсть не лиш великим приємаком і здоровою поживою, але також і знаменитим ліком як для старших людий так і для дїтий, розуміє ся, уживаний в міру і відповідно. Але вистерігати ся треба, щоби не купувати меду т. зв. столового, котрий дуже часто єсть лиш мішаниною сиропу з маленькою частию меду. Такий фальшований мід пізнати легко по єго смаку і хто коли їв правдивий чистий мід, а скоштує фальшований, то пізнасть єго зараз по смаку. Такий мід тягне ся звичайно як рідке тісто і не цукроватїє так як мід правдивий. Хто би хотів мати знаменитий мід, нехай напише до П. Коріневича, ем. учителя в Іванчанах, а дістане у него мід десеровий і курацийний 5 кільо по 6 К. 60 с. франко. До кождого замовленя додає ся даром і оплатно брошурку проф. дра Т. Цїсельского під заголовком: Własności odżywiające i lecznicze miodu.

ще й піднору на своїй трудній дорозї: любов своєї родини, котрої матеріяльну вартість не брав нїколи в рахубу, а котра єму тепер в єго нещастю видавала ся як би цїнним добром, мов би той капітал, котрий можна користно ужити. Для своєї доньки, для своєї жінки хотів набрати сили, піддати ся хвилевій бідї, притерпіти упокорене, котрого годі уйти і шукати ратуючої помочи.

Чим довше так думав, тим сильнїйші знаходив причини до надії; підчас коли з чувством роздумував о своїй родині, приписував і другим таке саме ніжне чувство, яке в нїм нещастє викликало: люди — думав він собі — не такі злі, як то говорять, они поборюють себе завзято, коли стремлять до самої цїли і коли їх розлучають їх інтереси; але они помагають охотно зраненим і бувають великодушними супротив побіджених.

Оттак стало ся, що Одебер остаточно згадав собі без гнїву па Дітертра — Дітертр & Син — свого щасливого конкурента, котрого фабрика по єго упадку подвоїла би свою діяльність, і в єго голові уложив ся плян ратунку. Чому би Дітертр не міг закупити єго фабрики, а єму віддати єї веденє? То був би добрий інтерес, бо будинки, машини, запаси товарів продавано би за безцїн. Він, що доси був паном, був би лиш у службі, — платним директором, котрий би силою свого духа працював в користь других. На ту гадку відозвала ся в нїм єго гордість, але він на силу придушив єї в собі, коли подумав. Головна річ в тім, щоби они мали з чого жити; о мене не розходить ся... А нещастє, то великий артист, котрий иноді душі переобразовує та із сирого матеріялу творить майстерске діло: хибаж оно не зробило в одній хвили із самолюбивого, із жадного панованя, брусуватого, зарозумілого Марка Одеберта великодушного, преданного чоловіка, котрий готов був своє тиранське я зложити у ніг двох женщин, котрі доси лежали в назначених годинах цїлував байдужними устами — а котрі нараз так щиро полюбив? Зі сльозами в очах повторив він: Для них все, все, чого лиш від мене зажадають!

І єму стало дивно, що вже то єго не болїло так дуже, коли вже все скінчило ся і коли вже не мав надії, що ще зможе знайти якусь раду на своє страшне положенє.

II.

Коли Одебер переходив довгим коритарем у фабрицї Дітертра і Сина, наробило то не малого дива. Люди при роботі ставали і дивили ся здивовані за ним та шептали до себе:

— Що то значить ся? Що то стало ся?

— А він чого тут?

Якийсь діловодець відозвав ся на то:

— З єго фабрикою щось не добре!

Нїхто не хотів тому вірити, конкуренти так завсїгди говорять один о другім. І люди брали ся знову до роботи. Одебер тимчасом ішов за хлопцем, котрий показував єму дорогу, мусів збирати всю свою відвагу, щоби іти сьмілим кроком із піднесеною головою — замість зігнути ся, упокоряти ся та понижати ся. Бо єму здавало ся, що повинен аж до послїдної хвилї показати свою силу, а може й гадав, що ще нїхто не знає о єго руїнї.

Та самообмана щезла, коли увійшов до Дітертрового бюра і єго зажурені очи стрітились з поглядом єго конкурента: з малими, заєдно зиркаючими очима в жовтавім, студенім як лїд, зрадливім, хитрім і злобнім лици. Треба лиш було подивити ся на ту лукаву міну того чоловіка, на єго горячково неспокійні руки, на єго тоненькі губи, котрі ходили єму нервово, щоби зміркувати, що він зовсім не з тих, котрі би готові були до великодушного дїла.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Торговля вина ЛЮДВИКА ШТАДМІЛЄРА у Львові

при ул. Краківскій ч. 9 продає вино шампаньске Йосифа Терлей і Спілки в Будапешті „TALISMAN SEC“ по дуже приступних цінах.

„NEKTAR“

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю
Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставцї Австро-Угорщини. **Доставцї Двора царско-росийского**
Надворні доставцї кор. Вел. королїв: Грециї, Швециї і Норвегії, Бельгії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. **Grand prix** в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи,

Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.

Золотий медаль найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цінник.

Цїни в коронах за одну коробку росийскої ваги (1 фунт. рос. = 410 грам.)

Ваґа пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	3/4	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опакованє безплатно.

ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

Важне для родин і шкіл!

Вечеря Господня *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величини 44×80 цм. . . 12 зр.
Сикстиньска Мадонна *Рафаеля* величини 41×31 цм. . . . . 4 зр.
Непорочне початиє *Мурілля* величини 42×32 цм. . . . . 4 зр.
Христос при криници з Самаританкою *Караччі'ого* величини 37½×63 цм. . 4 зр.
Ecce Homo *Івіда Рені* вел. 49×39 цм. . 5 зр.
Христос несучий хрест *Рафаеля* величини 52×36 цм. . . . . 4 зр.

Всї ті образи (штихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся лише за послїплатою вже офранковані. Замовляти у **М. Кучабіньского**, Львів, ул. Чарнецкого.

MAYER'S-CONVERSATIONS LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене виданє, повне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: **100.000** статей, **17.500** сторін тексту, **10.000** ілюстраций, карт і плянів, **1000** таблиць і додатків, **158** ілюстраций хромолїтогр., **290** карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтературним явищем не малої ваги. Розійшлось єго в 4-ох виданях більше як півтора мілїярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплєті, всі томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ**, Львів, Пасаж Гавсмана.

СТЕЛЛЯ

найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболевский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель французкий).

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).